

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.872 van 10 februari 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 15 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en uit Melebida in West-Darfur afkomstig te zijn. U bent een Massalit van etnische origine. In 1994 verliet u de regio Darfur voor Khartoem, waar u tot mei 1997 studeerde aan de Sudan University of Science and Technology. Tijdens deze periode voldeed u ook aan uw militaire dienstplicht. In mei 1997 keerde u terug naar (West-) Darfur en begon u te werken bij een privé-onderneming, ‘El Bawadi’, die zich bezig hield met de export van dieren uit Darfur naar Egypte en andere Golfstaten. In deze functie reisde u van dorp tot dorp doorheen West-Darfur, en dit tot de sluiting van dit bedrijf in april 2003. Op 17 februari 2004 werd uw dorp Melebida aangevallen door overheidssoldaten, bijgestaan door Janjaweed-militieleden. Een week eerder werden jullie gewaarschuwd voor een mogelijke aanval door dorpeelingen uit Masteri. Daardoor hadden al veel mensen Melebida verlaten richting Tsjaad, alsook uw twee zussen en uw ouders. U bleef samen met uw drie broers in Melebida. Toen Melebida op 17 februari 2004 werd aangevallen werd uw dorp volledig vernield. U probeerde naar Tsjaad te gaan om uw ouders en uw zussen te

zoeken, maar het werd u door de Soedanese overheid verboden om de grens over te steken. Begin 2005 vertrok u richting Nyala om werk te zoeken. U werkte in de regio rond Nyala tot begin mei 2006. Wanneer u genoeg geld had gespaard, besloot u een vluchtroute naar Port Soedan te nemen, waar u een twintigtal dagen later, op 22 mei 2006, arriveerde. U leerde er een zekere (A. B.) kennen, aan wie u 400.000 (Soedanese) Dinar betaalde om met een boot naar Europa te gaan. Op 2 juli 2006 arriveerde u in Antwerpen en een dag later, op 3 juli 2006, vroeg u een eerste keer asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel. Op 22 augustus 2006 werd uw asielaanvraag afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat uw asielrelaas bedrieglijk werd bevonden.

Op 26 oktober 2007 diende u een tweede asielaanvraag in. Hiervoor baseerde u zich op dezelfde feiten en gebeurtenissen zoals door u aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag, maar legde een originele geboorteakte en een origineel bewijs van residentie neer. Via een oude studiegenoot (A.), die in Khartoem woont, kon u onrechtstreeks contact leggen met uw familie en kreeg u te horen dat de situatie in Soedan nog steeds niet van dien aard is opdat u zou kunnen terugkeren.

B. Motivering

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u uw tweede asielaanvraag volledig baseert op de feiten en gebeurtenissen zoals u naar voor bracht tijdens uw eerste asielaanvraag. Op 22 augustus 2006 besloot de Commissaris-generaal echter dat uw eerste asielaanvraag bedrieglijk was. Ook tijdens uw tweede asielaanvraag maakte u niet aannemelijk dat er in uw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

Het bedrieglijk karakter van uw (eerste) asielaanvraag werd afgeleid uit de vaststelling dat er in het geheel geen geloof kon gehecht worden aan uw vermeende afkomst uit West-Darfur in het algemeen en uw (etnische) origine als Massalit in het bijzonder. Tijdens het gehoor van uw tweede asielaanvraag bleek u niet in staat om de appreciatie van deze vaststellingen te wijzigen.

Zo kon u geen geloofwaardige verklaring geven voor de vaststelling van de Commissaris-generaal dat u initieel -tijdens uw eerste asielaanvraag- verklaarde de taal Massalit machtig te zijn, terwijl na een taalverificatie door het Commissariaat-generaal bleek dat u zelfs geen notie had van deze taal. Tijdens het gehoor van uw tweede asielaanvraag stelde u, ter verklaring van deze vaststelling, dat u de taal Massalit “niet goed kent” omdat u bijna gans uw leven bij uw oom in Al Geneina heeft gewoond en zijn vrouw en kinderen geen Massalit spreken (gehoorverslag dd. 9 mei 2008, p. 6). Een loutere aanpassing van uw eerdere verklaringen is echter niet afdoende om de vastgestelde bedrieglijkheid ervan te ontcrachten.

Verder kunnen ook volgende bedenkingen worden geformuleerd omtrent uw nieuw verworven geografische kennis van uw vermeende regio van herkomst. Hoewel u als werknemer van de onderneming ‘El Bawadi’ regelmatig in de regio reisde, getuigde u tijdens uw eerste asielaanvraag van een bijzonder gebrekkige kennis omtrent uw vermeende regio van herkomst. Tijdens het gehoor van uw tweede asielaanvraag, kon u hiervoor geen uitleg formuleren, maar duidde u wel een vijftiental dorpen aan “rond Melebida” op een door u geschetste blinde kaart (gehoorverslag dd. 9 mei 2008, pp. 7, 8A, 8B). Na verificatie bleek u echter geen enkel dorp te hebben aangeduid binnen een ruime omtrek, minder dan 20km van Melebida. U verklaarde daarop dat u geen afstanden in kilometers kan inschatten, maar wel in tijd te voet. Maar wanneer u nadien werd gevraagd om deze dorpen in wandelafstand te situeren, verklaarde u dit niet te kunnen omdat u nooit rechtstreeks naar die dorpen bent geweest (gehoorverslag dd. 9 mei 2008, p. 8A). Dit is echter een weinig overtuigende verklaring, zeker nu u beweert voor uw werk op regelmatige basis in de regio te hebben gereisd. Bovendien kan men zich ernstige bedenkingen maken bij het feit dat u op de door u geschetste kaart drie dorpen aanbracht, met name Maragibir, Ndimmi en Geri (gehoorverslag dd. 9 mei 2008, p. 8B), die op de weg tussen Melebida en Masteri liggen, terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag nog uitdrukkelijk verklaarde buiten Terchana en Gardaya geen enkel ander dorp op deze weg te kennen (zie bevestigende beslissing van weigering van

verblijf van 22 augustus 2006). U verklaarde bovendien dat er op de weg van Melebida naar Al Geneina geen enkel dorp te vinden is (gehoorverslag dd. 9 mei 2008, p. 11), wat allerminst strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie informatie bijgevoegd in het administratief dossier).

Gezien u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw afkomst en verblijf in West-Darfur, kan ook geen geloof meer gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven, gezien u de door u aangehaalde problemen situeert in (West-) Darfur.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u een geboorteakte (met het nummer 3939/514921, uitgereikt op 08 februari 2002) en een niet vertaald 'bewijs van residentie' (uitgereikt te Al Geneina op 1 of 10 januari 2007 – onleesbaar) voor. Er kan echter worden benadrukt dat identiteitsdocumenten of documenten die uw afkomst zouden moeten of kunnen bewijzen, ondersteund dienen te worden door geloofwaardige verklaringen. Zoals reeds werd vastgesteld, blijft u hier in gebreke. Aangezien u uw afkomst uit West-Darfur en Melebida in het bijzonder totaal niet aannemelijk kon maken op basis van eenvoudige vragen over uw streek van herkomst, kan bezwaarlijk enig geloof gehecht worden aan de waarachtigheid van de inhoud van dergelijke documenten. Bovendien legde u ook vreemde verklaringen af omtrent het bekomen van uw geboorteakte. Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag geen documenten te kunnen voorleggen omdat deze allemaal zijn verbrand toen uw huis werd afgebrand tijdens een aanval op Melebida. U antwoordde hierop tijdens het gehoor van uw tweede asielaanvraag dat u toen vergat te vertellen dat uw geboorteakte op uw voormalig werk lag en dus niet in uw huis, zodat uw oom dit kon halen bij uw voormalige werkgever (gehoorverslag dd. 9 mei 2008, p. 4).

Verder kan er in uw hoofde ook niet worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde immers niet te kunnen terugkeren naar Soedan en Darfur in het bijzonder omdat de situatie daar nog steeds precair is en omdat er een etnisch conflict aan de gang is in Darfur waarbij u vreest het slachtoffer te worden van willekeurige gewelddaden (gehoorverslag dd. 9 mei 2008, p. 5 en p. 13). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw herkomst, stelt u de Commissaris-generaal niet in staat een correct beeld te vormen van de door u aangehaalde (vervolgings)problematiek. Er moet immers worden vastgesteld dat u bezwaarlijk kan vervolgd zijn of worden, of risico op ernstige schade lopen in een land of regio waar u niet eens vandaan zou komen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van

de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, meerbepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt dat de bestreden motivering hier niet aan voldoet.

Hij stelt een precies, gedetailleerd en omstandig verhaal te hebben gedaan aangaande de gebeurtenissen die hem ertoe brachten zijn land te ontvluchten. Zijn asielrelaas zou samenhangend zijn en zijn verklaringen zijn standvastig gebleven aangaande zowel de hoofdzaak als de details en omstandigheden van de door hem verhaalde gebeurtenissen.

Verzoeker is van mening dat de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) onvoldoende en niet ernstig zijn om te besluiten dat er in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in aanmerking kan worden genomen.

Verzoeker benadrukt dat het Massalit niet meer wordt gesproken in Geneina. Zijn verklaring tijdens het eerste gehoor dat hij het Massalit spreekt is niet onjuist, doch zou genuanceerd dienen te worden, hetgeen hij zou hebben gedaan tijdens de tweede asielaanvraag.

Wat betreft zijn geografische kennis, betoogt hij dat de bestreden beslissing niet verantwoord is daar zij niet kan worden gesteund op zijn verklaringen tijdens het gehoor van 9 mei 2008. Dit gehoor verliep vlot en verzoeker kon op alle vragen onmiddellijk antwoorden.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Aangaande verzoekers bewering dat de bestreden motivering omtrent zijn geografische kennis niet verantwoord is *“omdat ze niet gesteund kan worden op de verklaringen van verzoeker, afgelegd tijdens het gehoor dat plaats vond op 9 mei 2008”*, dient te worden opgemerkt dat het CGVS, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens nagaat die het nodig heeft om de beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt het CGVS rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Te dezen kon het CGVS dan ook rekening houden met de verklaringen afgelegd op 9 mei 2008 en 16 augustus 2006 (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 5).

In casu is het pertinent dat verzoekers eerste asielaanvraag bedrieglijk was doordat (i) hij verklaarde zijn lokaal dialect, het Massalit, machtig te zijn, terwijl na een taaltoets bleek dat hij deze taal helemaal niet beheerste (ii) zijn geopolitieke kennis van de regio Darfur bijna nihil was (iii) ook zijn geografische kennis omtrent zijn geboorteregio gebrekkig was (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 4).

Het feit dat verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag meer gedetailleerde verklaringen aflegde vermag geenszins afbreuk te doen aan het feit dat hij tijdens de eerste asielaanvraag een manifest gebrek aan kennis vertoonde aangaande zijn voorgehouden regio van afkomst.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste asielaanvraag dat zijn talen van oorsprong het Arabisch, een beetje Engels en het dialect van de Massalit, ‘Rotana’, waren (administratief,

map eerste asielaanvraag, stuk 13, nr.12). Bij het CGVS gaf hij, gevraagd naar andere talen die hij machtig was, uitdrukkelijk aan: “*Massalit (ons lokaal dialect, ‘Rotana’)*” (ibid., stuk 5, p.3). Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker post factum tracht aan te brengen. Dat verzoeker voorhield het lokale dialect van zijn beweerde regio van afkomst te spreken doch na de toetsing van zijn taalkennis hiervan zelfs geen basisnotie blijkt te hebben, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan de motivering omtrent zijn nieuw verworven geografische kennis van zijn beweerde regio van afkomst waar deze stelt dat (i) na verificatie bleek dat hij bij het schetsen van de dorpen ‘rond’ Melebida geen enkel dorp bleek te hebben aangeduid binnen een ruime omtrek, minder dan twintig kilometer van Melebida (ii) hij de afstand naar deze dorpen noch in kilometers noch in wandelafstand kon preciseren, hetgeen des te meer klemmt daar hij voor zijn werk op regelmatige basis door de regio zou zijn gereisd (iii) hij drie dorpen, Maragibir, Ndimmi en Geri, aanbracht op de weg tussen Melebida en Masteri, terwijl hij tijdens zijn eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde buiten Terchana en Gardaya geen ander dorp op deze weg te kennen (iv) hij verkeerdelijk verklaarde dat er op de weg van Melebida naar Al Geneina geen enkel dorp te vinden is. De voormelde motivering vindt in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt wel degelijk steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen doen verder afbreuk aan verzoekers tijdens de eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent zijn afkomst.

Verzoekers kennis omtrent zijn beweerde regio van herkomst is dermate gebrekkig dat de bijgebrachte documenten niet vermogen zijn teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen.

Wat betreft de bijgebrachte geboorteakte, weerlegt verzoeker de bestreden motivering niet waar deze met recht stelt dat hij vreemde verklaringen aflegde omtrent het bekomen ervan, daar waar hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde geen documenten te kunnen voorleggen omdat deze allemaal verbrand zijn toen zijn huis werd afgebrand tijdens een aanval op Melebida, waarbij zijn verklaring tijdens de tweede asielaanvraag, dat hij zou zijn vergeten te vertellen dat zijn geboorteakte op zijn voormalig werk lag niet afdoende is. Derhalve wordt deze motivering geacht niet betwist en vaststaand te zijn en door de Raad tot de zijne gemaakt. Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker omtrent zijn geboorteakte incoherente verklaringen heeft afgelegd. Wanneer hem werd gevraagd waarom hij zijn documenten de eerste keer niet heeft meegenomen uit Soedan, beweerde hij immers dat hij de documenten toen nog niet had. Slechts nadat erop werd gewezen dat de geboorteakte dateert van februari 2002, gaf verzoeker aan dat hij toen nog in Soedan was. Vervolgens wijzigde hij zijn eerdere verklaring en stelde hij dat het document nog op zijn werk lag en zijn oom het later ging halen (administratief dossier, stuk 3, map tweede asielaanvraag, p.3-4).

Aangaande het bijgebrachte woonstatust, dient te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dit werd uitgereikt in januari 2007, op een moment waarop verzoeker reeds gedurende een half jaar zijn land van herkomst verlaten had (ibid., p.5). Bovendien kan dit attest niet worden gerijmd met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd voor de neerlegging ervan.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste asielaanvraag dat zijn adres vanaf 1973 was te “*Melebida, te Wilaya Gharb Darfoer*” (administratief dossier, eerste asielaanvraag, stuk 13, nr.11). Hij gaf tevens aan dat hij na zijn studies, in 1997, terugkeerde naar Melebida, maar door zijn werk doorheen Darfur reisde, waarna hij in 2003 weer terugkeerde naar Melebida (ibid., stuk 5, p.5). Ook tijdens de huidige procedure verklaarde verzoeker aanvankelijk dat zijn adres “*Mulaybidah*” was (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 7, nr.9). Desalniettemin brengt verzoeker een woonstatust bij waaruit blijkt dat hij in de stad Al Geneina zou wonen en verklaarde hij bij het CGVS dat hij gedurende bijna zijn hele leven bij zijn oom in Geneina zou hebben gewoond (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 3, p.5-6). Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat de afstand tussen Geneina en Mulaybidah per kameel of ezel vijf uur bedroeg (ibid., p.2).

Het voorgaande in acht genomen vermogen de bijgebrachte documenten verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid niet te herstellen, doch doen zij hieraan verder afbreuk.

Gelet op het feit dat verzoeker zijn afkomst uit Darfur niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de situatie aldaar.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980. De vluchtelingenstatus kan niet worden toegekend.

4.1. Verzoeker vraagt om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Hij benadrukt dat er in Darfur een internationaal gewapend conflict aan de gang is, waarbij voor burgers een reëel risico bestaat slachtoffer te worden van willekeurig geweld zodat er sprake is van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in Darfur, in acht genomen dat hij zijn afkomst niet aannemelijk heeft gemaakt (zie sub 3.2), niet dienstig is. Derhalve toont hij niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980 en dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 10 februari 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.